

Christopher Moore

A Melankolia - öböl buja bestiája

A szerző eddig megjelent művei az Agave Könyvek gondozásában:

Biff evangéliuma

A leghülyébb angyal

Mocskos meló

Vérszívó démonok

Totál szívás

Csak egy harapás

Prérifarkas blues

A neccharisnyás papnő pajzán szigete

Te szent kék!

Christopher Moore

A Melankólia -öböl buja bestiája

agave
könyvek

Christopher Moore: The Lust Lizard of Melancholy Cove

Copyright © Christopher Moore, 1999

Hungarian translation: Pék Zoltán, 2014

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Christopher Moore: The Lust Lizard of Melancholy Cove

Orbit, London, 2007

Fordította: **Pék Zoltán**

ISBN: 978 61 5546 840 7

Agave Könyvek

Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője

A borítót és a kötetet tervezte: Kuzskó Rajmund

Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba

Szerkesztő: Bordás Veronika

Olvasószerkesztő: Balogh Béla

Korrektor: Boncz Éva

Készült: az Aduprint Kft. nyomdájában, Budapesten, 2014-ben

Felelős vezető: Tóth Béláné ügyvezető igazgató

Műfaj: humor

Ezt anyámnak ajánlom

Prológus

Pine Cove-ban a szeptember olyan, mint a megkönnyebbült sóhaj, a lefekvés előtti ital, a megérdemelt szunyóka. A fákon puha őszi fény szűrődik át, a turisták visszakotródnak Los Angelesbe meg San Franciscóba, és Pine Cove ötezer lakosa arra a boldogító felfedezésre ébred, hogy ismét talál parkolóhelyet, kap asztalt az étteremben, és anélkül sétálhat a tengerparton, hogy hókon csapná egy eltévedt frizbi.

A szeptember ígéret. Megérkezik a várva várt eső, és zöldre festi a Pine Cove körüli aranszín legelőket, a hegyeket borító sudár Monterey-fenyők abbahagyják a tűhullatást, Big Sur erdei abbahagyják az égést, a pincérek és boltosok arcára nyáron rákövült zord vigyor emberi kifejezéshez kezd hasonlítani, a gyerekek visszamennek az iskolába, hogy élvezzék a régi barátok, az új drogok és az ismerős fegyverek örömet, amittől egész nyáron megfosztattak, és végre-valahára mindenki megnyugodhat.

Szeptemberben Theophilus Crowe közrendőr szeretetteljesen lecsippenti a ragacos lila bimbókat a marihuánatövekről. A Bögő Csiga bárban Mavis visszaönti a drága italokat a pult alatti névtelen üvegekbe, ahonnét ki- és elnevezésre kerültek. Három közmunkás motorfűrésszel kivágja az elszáradt vagy száradó fenyőket, nehogy a téli viharok idején kárt tegyenek a háztetőknben. Pine Cove házai mellett terebélyes tűzifarakások nőnek, és a kéményseprő tizenkét óras munkanapokat robotol végig. A Brine Csali, Felszerelés és Ínyencborok üzletben lepakolják a napolajjal és felesleges szuvenírvackokkal teli polcot, majd feltöltik gyertyákkal, elemlámpába való elemekkel és lámpaolajjal. (A Monterey-fenyők – mivel gyökérzetük hírhedten nem fut mélyre – előszeretettel dőlnek rá távvezetékekre.) A Pine Cove butikban az ocsmány jávorszarvasos pulóvert felárazzák télire, hogy aztán tavasszal majd leárazhassák, zsinórban immár tizedszer.

Pine Cove-ban, ahol semmi nem történik (legalábbis semmi nem történt már jó ideje), a szeptember igazi esemény, csendes ünnep. Az itteniek szeretik a

csendes eseményeket. Eleve azért költöztek ide a nagyvárosból, hogy ne kelljen a dolgok történésének kellős közepén toporogniuk. A szeptember az egyformaság ünnepe. Minden szeptember ugyanolyan, mint az azt megelőző. Kivéve idén.

Idén három dolog is történt. Városi mércével mérve nem nagy dolgok, de azért csak három olyan dolog, ami jól betett az imádott status quónak: hatvan kilométerre délre egy apró, nem túlzottan veszélyes repedés nyílt az egyik hűtőcsövön az Ördög Kanyon Atomerőműben; Mavis Sand a *Dalszerző* magazinban hirdetést adott fel, miszerint bluesénekest keres a téli időszakra a Bögő Csiga bárba; és Bess Leander kétgyermekes anya felakasztotta magát.

Három dolog, vagy ha úgy tetszik, három ómen. A szeptember az eljövendő dolgok ígérete.

BEISMERNI, HOGY PROBLÉMÁD VAN

Ej, ej, milyen különös is ma minden. Tegnap pedig még minden egészen rendes volt. Vajon csakugyan megváltoztam-e az éjszaka? Nézzük csak: ma reggel, amikor fölébredtem, még az voltam-e, aki voltam? Úgy rémlik, mintha egy kicsit más lettem volna. De ha nem az vagyok, az a kérdés, kicsoda is vagyok voltaképpen. Borzasztó!

Lewis Carroll: *Alice Csodaországban* (Kosztolányi Dezső fordítása)

Egy

Theophilus Crowe

A halottak mércéjével mérve Bess Leandernek egész kellemes illata volt: levendula, zsálya és leheletnyi fokhagyma. Az étkezöben hét rusztikus szék a falról lógott kampókról, séker szokás szerint. A nyolcadik felborulva hevert Bess alatt, a nő pedig a nyakára szorult kalikószövet kötélén lógott. A mennyezet csupasz gerendáit szárított virágok, különféle méretű és alakú kosarak, valamint szárított gyógyfűcsokrok díszítették.

Theophilus Crowe tisztában volt vele, hogy zsarumunkát illene végeznie, de ő csak állt a Pine Cove-i tűzoltóság két mentősevel, és úgy bámultak fel Bessre, mint a karácsonyfa tetejére frissen felsikerített angyalkás csúcsdíszre. Theo úgy vélte, Bess pasztellkék bőre jól megy búzavirágszínű ruhájához és az angol porcelánok mintájához, amelyek egyszerű fapolcokon sorakoztak a szoba végében. Reggel hét óra volt, Theo szokás szerint kicsit be volt tépve.

Zokogást hallott fentről: Joseph Leander vigasztalta két kislányát, akik még hálóingben voltak. Amúgy a házban semmi nem utalt arra, hogy férfi is lakik itt. A berendezés felvonultatta a Cukin Vidékiesnek nevezhető stílus összes ismertetőjegyét: fenyő hajópadló, fonott kosarak; virágok, rongybabák, fűszeres ecetek fűvott üvegekben; antik séker bútorok, rézkannák és rokkák; hímzések, csipketerítők és porcelántáblák holland nyelvű imával. Se egy sportújság, se egy távirányító. Minden a helyén, sehol egy porszem. Joseph Leander lábujjhegyen élhetett, hogy semmi nyomot nem hagyott. Egy Theónál érzékletlenebb lélek papucsok nevezte volna.

– Ez a fickó akkora papucs, hogy az már mamusz – vélte az egyik mentős. Vance McNallynek hívták, ötvenegy éves volt, alacsony és izmos, haját olajjal hátranyalta, mint annak idején a gimiben. Mentősi minőségében néha meg-

mentett egy-egy életet, amitől feljogosítva érezte magát arra, hogy az idő többi részében oltári nagy barom legyen.

– Most találta meg felakasztva a feleségét, Vance – szólt rá a mentősökre fentről Theo. Verte a százkilencvenötöt, és még flanelingben meg farmerban is ki tudta magát húzni, ha tekintélyt kellett sugározni.

– Akár egy rongybaba – jegyezte meg Mike, a másik mentős, aki a húszas évei elején járt, és felcsigázta az első öngyilkossági kiszállás.

– Azt hallottam, hogy ámis volt – mondta Vance.

– Nem volt ámis – mondta Theo.

– Nem azt mondtam, hogy ámis volt, csak azt mondtam, hogy azt hallottam. Gondoltam, hogy nem ámis, amikor láttam a turmixgépet a konyhában. Az ámisok nem hisznek a turmixban, ugye?

– Azok a mennoniták – tájékoztatta Mike olyan határozottan, ahogy csak alárendelt státusa engedte.

– Mik a mennoniták?

– A turmixos ámisok.

– Nem volt ámis – mondta Theo.

– Hát, a férje biztos nem ámis – mondta Mike.

– Honnan tudod? Van szakállá.

– Cipzárás a dzsekije – magyarázta Mike. – Az ámisoknak nincs cipzárjuk. Vance a fejét ingatta. – A vegyes házasság sose jó.

– Nem volt ámis! – bődült el Theo.

– Mondj, amit akarsz, Theo, de a nappaliban van egy vajköpülő. Szerintem ez mindent elárul.

Mike megdörgölte a faltot a falon egy kicsivel Bess lába alatt, ahol a nő fekete csatos cipője rángatózás közben megkarcolta.

– Ne nyúlj semmihez – szólt rá Theo.

– Miért? – méltatlankodott Vance. – Már nem kiabálhat velünk, meghalt. És megtöröltük a lábunkat.

Mike ellépett a faltól. – Talán nem szerette, ha bármi hozzáér a padlóhoz. Mindent csak akasztani lehetett.

Vance nem hagyhatta, hogy védence túlszárnyalja nyomozói agymunkában.
– Az akasztott áldozat záróizma általában kinyílik, tudtátok? Förtelmes látvány. Szóval talán nem is akasztotta fel magát.

– Nem kellene hívnunk a rendőrséget? – fonta tovább a gondolatmenet logikáját Mike.

– Én vagyok a rendőrség – emlékeztette Theo. Pine Cove egyetlen rendőrének tekinthette magát, nyolc éve választották meg annak rendje s módja szerint, és azóta minden évben újraválasztották.

– Úgy értem, az igazi rendőrséget.

– Szólok a seriffnek. Szerintem nincs rátok szükség, srácok. Szólnátok Williams tiszteletesnek a presbiteriánus templomban, hogy jöjjön ide? Beszélni akarok Josephfel, és addig valakinek vigyázni kell a lányokra.

– Presbiteriánusok voltak? – Vance-ről lerítt, hogy ez sokként érte. A szívét-lelkét beleadta az ámis elméletbe.

– Csak szóljatok neki, légyszi. – Theo otthagya a mentősöket, és a konyhán át kiment a Volvójához. A rendőrségi rádión megkereste azt a frekvenciát, amit a San Junipero seriffhivatal használt, majd csak ült, a mikrofont bámulva. Burton seriff ezért leszedi a fejét.

– Az északi part a tiéd, Theo, csak a tiéd – mondta annak idején. – Az embe-reim elmennek gyanúsítottakért, kiszállnak betöréskor, az egyesén történt bal- eseteket kivizsgálja az autópálya-rendőrség. Máskülönben ne hívj külsőt Pine Cove-ba, és akkor a kis titkod titok marad.

Theo negyvenegy éves volt, de még mindig úgy érezte, hogy a gimiben van, és az igazgatóhelyettes elől sunnyog. Ilyesminek nem szabadna történni Pine Cove-ban. Soha semmi nem történik Pine Cove-ban.

Gyorsan szívott egy slukkot a Pöpec Pete füst nélküli füves pipából, majd benyomta a mikrofon gombját, és hívta a seriffet.

Joseph Leander az ágy szélén ült. Pizsama helyett már kék öltönyt viselt, de ritkulo hajából oldalt még álomszarvak álltak ki. Harmincöt éves volt, homokszőke, és

soványsága dacára sikerült olyan pocakot növesztenie, ami már mellénye gombjait feszegette. Theo leült vele szemben egy székre, és elővette a noteszét. Hallották, hogy odalent már a seriff emberei tesznek-vesznek.

– El se hiszem, hogy képes volt ezt csinálni – szólalt meg Joseph.

Theo előrehajolt, és megszorította a gyászoló férj bicepszét.

– Nagyon sajnálom, Joe. Nem mondott semmit, amiből sejteni lehetett volna, hogy ilyesmire készül?

Joseph fel se nézve rázta a fejét. – Már jobban volt. Val adott neki tablettákat, és már jobban volt.

– Valerie Riordanhez járt? – kérdezte Theo. Valerie volt Pine Cove egyetlen pszichiátere. – Tudja, mit kapott?

– Zoloftot. Azt hiszem, antidepresszáns.

Theo leírta a gyógyszer nevét a noteszébe.

– Szóval Bess depressziós volt?

– Nem, csak takarításmániás. Mindent meg kellett tisztítani mindennap. Sőt, megtisztított valamit, aztán öt perc múlva újra megtisztította. Megkeserítette az életünket a lányokkal. Csak úgy jöhettünk be a házba, ha levettük a cipőnket meg a zokninkat, aztán lábat mostunk egy lavórban. De depressziós nem volt.

Theo leírta a noteszbe, hogy „őrült”.

– Mikor járt utoljára Valnél?

– Úgy hat hete. Akkor kapta a tablettákat. És már tényleg jobban volt. Egyszer még a mosatlan edényeket is a mosogatóban hagyta éjszakára. Büszke voltam rá.

– Hol vannak a tabletták, Joseph?

– Az orvosságos szekrényben – intett a fürdőszoba felé a férfi.

Theo bement a fürdőszobába. A gyógyszeres szekrényben fertőtlenítőn és sebtapaszon kívül csak a barna orvosságösüveg volt. Félig még tele.

– Ezt elviszem – tette zsebre Theo. – A seriff emberei ugyanezeket fogják megkérdezni. Csak mondja el nekik azt, amit nekem, rendben?

Joseph bólintott. – A lányoknak szükségük van rám.

– Csak még egy kicsit bírja ki, jó? Felküldöm a nyomozót.

Theo hallotta, hogy odakint beindítanak egy autót, és kinézve látta, hogy a mentő indul el sziréna és villogó nélkül. Bess Leander holtteste úton volt a hullaházba. Visszafordult Josephhez. – Hívjon, ha bármire szüksége van. Megyek és beszélek Val Riordannel.

Joseph felállt. – Kérem, ne mondja el senkinek, hogy Bess antidepresszánt szedett. Nem akarta, hogy tudják. Szégyellte.

– Nem mondom. Hívjon, ha kellek.

Theo kiment. Egy elegáns civil ruhát viselő rendőr várta a lépcső alján. Az övére akasztott jelvényből látta, hogy nyomozó őrmester.

– Crowe? John Voss. – Kezet ráztak. – Innét átvesszük. Mi a helyzet?

Theo egyszerre megkönnyebbült és megbántódott. Burton seriff anélkül patintja le az ügyről, hogy beszélne vele.

– Nem hagyott búcsúlevelet. Tíz perccel azután hívtam magukat, hogy engem riasztottak. Joseph azt mondja, nem volt depressziós, de szedett gyógyszert. A férj lejött reggelizni, akkor találta meg.

– Körülnézett? – kérdezte tőle Voss. – Itt mindent lesikáltak. Sehol egy folt vagy paca. Mintha direkt kitakarították volna a helyszínt.

– A nő műve. Takarításmániás volt.

Voss horkantott.

– Kitakarított, aztán felakasztotta magát? Ne már.

Theo vállat vont. Nagyon nem szerette ezt a zsarumunkát. – Beszélek a pszichiáterrel. Majd továbbadom, hogy mit mondott.

– Maga csak ne beszéljen senkivel, Crowe. Ez az én nyomozásom.

Theo mosolygott.

– Rendben. Felakasztotta magát, ennyi az egész. Ne csináljon belőle nagy hűhót. A család már így is kikészült.

– Profi vagyok – vetette oda Voss, mintha sértés lenne, azt sugallva, hogy Theo rendfenntartói munkája csak tökölés. Ami igaz is volt.

– Az ámis szekta lehetőséget ellenőrizte? – kérdezte komoly képpel Theo. Talán ma nem kellett volna betépnie.

– Mit?

– Ja, persze, maga profi. Elfelejtettem. – Azzal kisétált a házból.

A Volvóban a kesztyűtartóból elővette Pine Cove telefonkönyvét, és éppen kikereste dr. Valerie Riordan számát, amikor hívás érkezett a rádión. Verekedés a Bőgő Csigá Bárban. Reggel fél kilenc volt.

Mavis

A Bőgő Csigá törzsvendégei között az a pletyka járta, hogy Mavis Sand ráncos, lógó, májfoltos bőre alatt egy Terminátor csillogó fémváza rejlik. Mavis még az ötvenes éveiben kezdte el bővíteni magát pusztá hiúságból: mellek, szempillák, haj. Aztán ahogy öregedett, és a karbantartás koncepciója ismeretlen fogalom maradt a számára, sorban lecsereeltette a bekrepláló szerveket, míg végül fél teste a következő anyagokból állt: rozsdamentes acél (csípő, könyök, váll, ujjperc, tartórudak az ötöstől a tizenkettes csigolyáig), szilikon (hallókészülék, pacemaker, inzulinpumpa), új generációs polimer (szürke hályog helyére kerülő szemlencse-implantátum, műfogak), kevlár (hasfalerősítés), titán (térd, boka) és sertésszövet (szívkamrabillentyű). Ha az utóbbit nem vesszük figyelembe, élőlényből egyből ásványi szintre ugorhatott volna, kihagyva a bevett zöldségmegállót. A Csigá fantáziadúsabb vendégei (akik maguk is a zöldégszint közelében vegetáltak) megesküdték rá, hogy olykor-olykor, a zenegép dalai közötti szünetekben hallani lehet az apró, ám erős szervomotorokat, melyek surrogva mozgatják Mavist a bárpult mögött. Mavis vigyázott rá, hogy sose nyomjon össze sörösdobozt vagy emeljen fel teli hordót, mert azzal csak táplálná a pletykát, és tönkretenné a kamasz lányos sebezhetőségének imázsát.

Amikor Theo belépett a Bőgő Csigába, a volt B kategóriás színésznőt, Molly Michont pillantotta meg a padlón, aki a fogát egy ősz hajú férfi vádlíjába mélyesztette. Szerencsétlen ember visított, akár egy leforrázott macska. Mavis felettük állt egy Louisville Slugger baseballütővel, hogy egyiküket kiüsse a pályáról.

– Theo! – sikította. – Tíz másodperced van, hogy kividd ezt a ribancot a bároemból, aztán kiloccsantom az agyát!

– Ne, Mavis! – Theo odarohant, és félrecepta Mavis ütőjét, közben a másik kezével a farzsebébe nyúlt a bilincserért. Lefejtette Molly kezeit a férfi bokájáról, és a háta mögött összebilincselte. Az ősz férfi sikolya még élesebb lett.

Theo letérdelt, és Molly füléhez hajolt.

– Menjünk, Molly. Engedd el a lábát.

Állati hörgés tört elő Molly torkából a véren és nyálon keresztül.

Theo elsimította a nő arcából az odahullott hajat. – Nem tudom rendbe hozni a dolgot, ha nem mondd meg, mi a probléma, Molly. Nem értelek, ha a fickó lába a szádban van.

– Hátra, Theo! – mondta Mavis. – Szétverem a fejét.

Theo elhessegette a nőt. Az ősz hajú férfi még hangosabban üvöltött.

– Halkabban, hé! – kiabált rá Theo. – Beszélgetni próbálok.

A férfi lejjebb vette a hangerőt.

– Nézz rám, Molly.

Theo látta, hogy a kék szempár elfordul a lábról, és a vérszomj elapad benne. Sikerült magára fordítania a nő figyelmét.

– Bizony, Molly, én vagyok, Theo. Szóval mi a baj?

A nő kiköpte a férfi lábát, és Theo felé fordult.

Mavis felsegítette a férfit az egyik bárszékre. – Vidd innen. Ki van tiltva. Végleg – mondta Theónak:

Theo nem vette le a szemét Mollyról. – Jól vagy?

A nő bólintott. Véres nyál csorgott az állán. Theo fogott egy alátét szalvétát, és letörölte, ügyelve rá, hogy az ujjai ne kerüljenek a száj közelébe.

– Most felsegítelek, kimegyünk, és megbeszéljük, jó?

Molly bólintott, Theo pedig a vállánál fogva talpra állította, majd az ajtó felé kormányozta. A vállá felett visszanézett a megharapott férfira. – Jól van? Hívjak orvost?

– Nem csináltam vele semmit. Életemben nem láttam még. Csak egy itralra ugrottam be.

Theo Mavisre nézett megerősítésért.

– Fel akarta szedni – mondta Mavis. – De ez nem mentség. Egy lány becsülje meg a figyelmet. – A megharapott férfi felé fordult, és megrebegtette műszempilláit. – Én tudnám értékelni, aranyom.

A megharapott férfi rémulten nézett körül. – Nem, jól vagyok, nem kell orvos! Jól... jól vagyok. A feleségem vár.

– Akkor jól van – mondta Theo. – És nem akar feljelentést tenni?

– Nem, csak félreértés volt. Vigye ki, és már el is tűnök a városból.

A törzsvendégek csalódottan sóhajtottak. Már fogadást kötöttek, hogy Mavis kit fog megütni a baseballütővel.

– Kösz – mondta Theo. Lopva Mavisre kacsintott, aztán kivezette Mollyt, az ajtónál kikerülve egy öreg fekete férfit, aki gitártokkal jött be éppen.

– Gondulom, ha az ember gyerekeinek nincs se dumája, se piája, mással kell próbálkozni, he? – nézett körül a bárban sugárzó mosollyal az öreg fekete férfi.

– Szóval itten hiányzik a blues?

Molly Michon

Theo előreültette Mollyt a Volvóban. A nő leszegett fejjel ült, ősz csíkokkal tarka szőke lobonca az arca elé lógott. A saját méreténél több számmal nagyobb zöld pulóvert viselt, harisnyát és magas szárú tornacipőt, egy pirosat meg egy kéket. Lehetett harminc is, ötven is, és mindig mást mondott Theónak, ahányszor csak összeszedte egy affér után.

Theo megkerülte a kocsit, és beült a volán mögé.

– Tudod, Molly, ha megharapod egy fickó lábát, az „önmagára és másokra veszélyes” minősítés határán táncolsz ám. Tisztában vagy vele?

A nő szipogva bólíntott. A hajtömegéből könnycsepp pottyant ki, és kenődött a pulóverére.

– Mielőtt elindulunk, tudnom kell, hogy lecsillapodtál. Vagy tegyelek a hátsó ülésre?

– Nem roham volt – magyarázta Molly. – Önvédelem. Belém kötött. – Fel-
emelte a fejét, és Theo felé fordult, de a haja még mindig eltakarta az arcát.

– Szeded az anyagot?

– Gyógyszernek hívják.

– Bocs. Szeded a gyógyszert?

A nő bólintott.

– Türd el a hajad, Molly, alig értelek.

– Bilincsben vagyok, zsenikém.

Theo majdnem a homlokára csapott: idióta! Tényleg nem lenne szabad betépve dolgoznia. Óvatosan eltúrta a haját a nő arcából. Mögötte derült kifejezést talált.

– Ne félj, nem harapok.

Theo elvagyorodott. – Hát, én másképp láttam...

– Kapd be. Beviszel?

– Bevigyelek?

– Hetvenkét órán belül úgymint kiengednek. Csak megromlik a tej a hűtőben.

– Akkor inkább hazaviszlek.

Indított, megkerülte a tömböt, és a Horgásztanya Lakókocsipark felé vette az irányt. Ha lehetett volna, mellékutcákon viszi Mollyt, hogy megkímélje a megaláztatástól, de a lakókocsipark a Cypressről, Pine Cove főutcájáról nyílt. Ahogy elhaladtak a bank előtt, az autóikból kiszálló emberek megbámulták őket. Molly pofákat vágott feléjük.

– Ezzel csak rontasz a helyzeteden, Molly.

– Bekaphassák. A rajongók mind akarnak belőlem egy darabot. Adhatok nekik. A lelkem akkor is megmarad.

– Nagylelkű vagy.

– Ha nem volnál a rajongóm, nem engedném, hogy ezt csináld velem.

– Szerencsére az vagyok, nagy rajongód. – Valójában akkor hallott a nőről először, amikor kihívták a H. P. kávézóba, hogy vigye el Mollyt, mert megtámadta a kávégépet, mondván, az nem száll le róla.

– Senki nem ért meg. Mindenki akar belőled egy darabot, aztán a végén semmi nem marad. Még a gyógyszerek is elvesznek valamit belőled. Érted, miről beszélék?

Theo ránézett. – Olyan zsidbasztó rettegés él bennem a jövőtől, hogy csak tagadás és drogok egyenlő mértékű alkalmazásával tudok egyáltalán funkcionálni.

– Jézus, Theo, te totál elcseszett vagy!

– Kösz.

- Ilyeneket nem mondhatsz embereknek, baszki.
- Általában nem is mondok. De ez eddig elég durva nap.

Befordult a Horgásztanya Lakókocsiparkba: húsz lerobbant lakókocsi gubbasztott a Santa Rosa-patak partján, amelynek medrében a hosszú, száraz nyár után épp csak csörgedezett egy erecske. Ciprusliget takarta a lakókocsikat a főút és a turisták elől. A városi kereskedelmi kamara a park tulajdonosával még a táblát is levette a bejárat fölül. A Horgásztanya Lakókocsipark Pine Cove mocskos kis titka volt, és sikeresen elhallgatták.

Theo megállt Molly lakókocsija előtt. Ötvenes évekbeli, keskeny, kis zsalus ablakos járgány volt, a tetejéről rozsdacsíkok futottak le. Kisegítette Mollyt a kocsiból, és levette róla a bilincset.

– Val Riordanhez tartok – mondta. – Szóljak neki, hogy küldessen valamit a gyógyszertárból?

– Nem kell, van gyógyim. Nem szeretem, de van. – Molly a csuklóját dörgölte.

– Miért mész Valhez? Be fogsz kattanni?

– Gondolom, de ez most rendőrségi ügy. Rendben leszel?

– Szöveget kell tanulnom.

– Aha. – Theo menni készült, majd megfordult. – Mit csináltál a Csigában reggel kilenckor?

– Honnét tudjam?

– Ha az a fickó helyi lett volna, most a megyei börtönbe vinnélek, ugye, tudod?

– Nem roham volt. Rám szállt.

– Egy ideig ne menj a Csigába. Maradj itthon. Csak bevásárolni menj el, jó?

– Nem mondod el a lapoknak?

Theo adott neki egy névjegyet. – Ha legközelebb valaki rád száll, hívj fel. A mobil mindig nálam van.

A nő felhúzta a pulóverét, és a névjegyet bedugta a harisnyája derekába, majd még a kezében tartva a pulóver szélét, megfordult, és lassan, ringatózva a lakókocsi felé indult. Akár harminc, akár ötven, a pulóver alatt azért jó alakja volt. Theo belefedkezve stírolte. Molly hátra sem nézve kérdezte: – És ha te leszel az, aki rám száll, Theo? Akkor kit hívjak?

Theo megcsóválta a fejét, mint a kutya, ami a vizet igyekszik kirázni a füléből, majd begyömösölte magát a Volvóba, és elhajtott.

Túl rég vagyok egyedül, gondolta.

Kettő

A tengeri szörny

Az Ördögkanyon Atomerőmű hűtőcsöveit a legfinomabb rozsdamentes acélból készítették. A beépítés előtt a csöveket megröntgenezték, ultrahanggal megvizsgálták, nyomáspróbának vetették alá, hogy bírják-e a strapát, aztán a beépítés után ismételten megröntgenezték és tesztelték. A reaktorból a csövek szállították a radioaktív gőzt egy tengervízzel teli hűtőmedencébe, majd onnét biztonságosan levezették a Csendes-óceánba. Az Ördögkanyont azonban nyaktörő tempóban húzták fel a hetvenes évek energiaválsága idején. A hegesztők dupla meg tripla műszakban dolgoztak, hajtotta őket a pénz meg a kokain, és bizony a röntgenes ellenőrzést végző felügyelők ugyanezt a tempót tartották. Nem csoda hát, hogy átsiklottak egy hiba fölött. Nem volt nagy hiba. Csupán egy apró, alig észlelhető szivárgás. Csekély mennyiségű ártalmatlan, alacsony sugárzás jutott ki az apállal, a kontinentális talapzat fölé sodródott, egyre oszolva, míg végül a legérzékenyebb műszerek sem észlelték volna. A rés azonban mégsem maradt teljesen észrevétlen.

A Kalifornia mellett húzódó mély árokban, egy tenger alatti vulkánhoz közel, ahol a víz háromszázhetven fokra is felhevül, és fekete kürtők fújnak ásványfelhőket, egy lény ébredt fel hosszú álmából. A tányérnyi szemek kipislogták az üledéket és az átaludt éveket. Ösztön, érzék és emlék éledt: a tengeri szörny agya. Ködösen rémlett neki, hogy egy elsüllyedt orosz atom-tengeralattjáró maradványait ette, húsos kis matrózokat, akiket megpuhított a mélységi nyomás és megfűszerezett a pikáns radioaktív pác. Az emlék felébresztette az állatot, és mint a gyermek, akit havas reggelen kicsal ágyából a sülő szalonna illata, meglegyintette hatalmas farkát, elszakadt az óceán fenekétől, és lassan emelkedni kezdett az ínycsafatok áramlata felé, amely Pine Cove partjai mellett futott.

Mavis

Mavis felhajtott egy pohár Bushmills whiskyt, hogy levezesse a frusztrációt, amiért senkit nem tudott megcsapni a baseballütővel. Igazából nem volt mérges, hogy Molly megharapott egy vendéget. Végül is a fickó csak egy turista volt, pusztán az emelte a falban élő egerek fölé, hogy rendelkezett készpénzzel. Sőt talán kicsit felpezsdíti az üzletet, hogy végre valami történt a Csigában. Az emberek bejönnek meghallgatni a történetet, márpedig Mavis minimum három ital hosszáig tudott nyújtani, spekulálni és dramatizálni szinte minden történetet.

Az elmúlt években egyre lassabban csordogált a pia, és mind jobban lanyhult az üzlet. Az emberek nem jöttek már a gondjukkal-bajukkal a bárba. Régebben volt olyan idő, amikor bármelyik délután három-négy pasas is ücsörgött a bárpultnál, akik döntötték magukba a sört, és közben kiöntötték a szívüket, akik annyira tele voltak önutálattal, hogy inkább elroppantották a nyakcsigolyájukat, csak hogy ne kelljen látniuk tükörképüket a bár mögötti tükörben. Minden este foglalt volt minden szék, az emberek egész éjjel nyafogtak, zsémbeltek és káromkodtak, csak addig hagyták abba, amíg kitértorogtak hugyozni, vagy rááldoztak egy negyeddollárost a zenegép az önsajnálátú dalokat tekintve tekintélyes gyűjteményére. A szomorúság adja el a legtöbb piát, márpedig mostanság mind kevesebb akadt belőle. Mavis az erős gazdaságot, Val Riordant és a zöldségben gazdag étrendet okolta a szomorúsághiányért, és úgy vette fel a harcot ezekkel az aljas betolakodókkal, hogy kettőt-egy-áráért boldog órákat hirdetett zsíros-húsos falatokkal (a boldog óra lényege a boldogság kipurgálása, nem?), ám csak annyit ért el, hogy a saját hasznát felezte meg. Ha Pine Cove nem termel szomorúságot, akkor importálni fog; ezért keresett bluesénekest.

Az öreg fekete férfi napszemüveget viselt, bőrkalapot, rongyos fekete gyapjúöltönnyt, ami túl vastag volt ehhez az időjáráshoz, vörös nadrágtartót, hawaii inget félmeztelen hulatáncosokkal, recsegő fekete-fehér cipőt. A gitártokot a pultra tette, és leült egy bárszékre.

Mavis gyanakodva szemlélte, és rágyújtott egy Tarryton 100-asra. Lány korában arra tanították, hogy ne bizzon a feketékben.

– Mi a mérge? – kérdezte.

A férfi levette a kalapját, kopasz barna kobakja fénylett, akár a fényezett diófa. – Van bora?

– Olcsó vörös vagy olcsó fehér? – Mavis megmozgatta a csípőjét, fogaskerekek és mechanikák kattantak.

– Mán az olcsóbul is több van? Régebb csak egyféle vót.

– Vörös vagy fehér?

– Amelik édesebb, édeském.

Mavis lekoppantott egy poharat a pultra, és megtöltötte sárga lőrével egy jeges korsóból. – Három dollár.

A fekete férfi odanyúlt – vastag, éles körme csúszott a pulton, hosszú ujjai csápokként kutattak, akár a dagálykor kisodort tengeri lény – és elvételte a poharat vagy tíz centivel.

Mavis a kezébe nyomta a poharat. – Mi van, maga vak?

– Nem. Biztos sötét van idebenn.

– Vegye le a napszemüveget, lökött.

– Nem lehet, asszonyom. A szakmámmal jár.

– Milyen szakma az? Nehogy ceruzát próbáljon itt árulni! Nem tűröm a koldusokat.

– Én blueszenész vagyok, asszonyom. Úgy tudom, aztat keres.

Mavis a gitártokra nézett a pulton, a fekete férfira a napszemüvegben, jobb keze hosszú körmeire, bal keze rövid körmeire és bőrkeményedéseire.

– Kitalálhattam volna. Van tapasztalata?

A férfi felnevetett. A hang mélyről indult, felfelé menet megrázta a vállait, majd úgy zakatolt ki a torkán, akár az alagutat elhagyó vonat.

– Édeském, több tapasztalatom van, mint egy busznyri ribancnak. Egy nap se ülepedett por Harcsa Jeffersonra, amióta az Úr leejtette erre a nagy porgolóbisra. Ez én lennék, híjjon csak Harcsának.

Olyan a kézfogása, mint egy buzinak, vélte Mavis, amikor a férfi csak az ujjá hegyét nyújtotta. Ő is így csinálta, mielőtt az ízületi gyulladásos ujjperceit lecséréltette. Nem akart ízületi gyulladásos vén blueszenészt.

– Nekem egész karácsony alatt kell zenész. Tud maradni addig, vagy inkább most mindjárt továbbáll?

– Megállhatok kicsit. Keleten még úgyis hideg van. – A fekete férfi körülnézett a bárban, igyekezett felmérni a komorságot és a füstöt a sötét szemüvegen át, majd visszafordult Mavis felé. – Ja, át tudom rendezni a naptáramat – itt elvagyorodott, és Mavis egy aranyfogat látott, amibe hangjegyet véstek –, ha jó pénzt kínál – fejezte be.

– Kap szállást és ellátást, meg részesedést a forgalomból. Ha becsalja őket, lát belőle pénzt.

A férfi meggondolta, az arcát vakargatta, és a fehér borosta úgy sercegett, akár fogkefe a smirglin. – Nem, édeském, maga csalja be őket. Aztán ha hallják Harcsát, visszagyűnnek. Szóval milyen százalékra gondút?

Mavis megvakarta az állszőrét, és kihúzta teljes hosszára, mind a hét centire. – Előbb meg kell hallgatnom.

Harcsa bólintott. – Aztat lehet. – Felpattintotta a gitártok zárjait, és kivett egy csillogó acéltestű National gitárt. A zsebéből elővett egy levágott üvegyakat, amit egy mozdulattal feltekert bal keze kisujjára. Megpengetett egy akkordot, hogy ellenőrizze a hangolást, aztán az üvegyakat az ötödik bundtól a kilencedikig húzta, és ott remegtette, magasan, siránkozva.

Mavis érzett valami szagot, talán penészt, esetleg mohát, valami változást a páratartalomban. Szimatolva körülnézett. Tizenöt éve nem érzett illatokat az orra.

Harcsa elvagyorodott.

– A Delta – magyarázta a Mississippi torkolatvidékére utalva.

Aztán belekezdett egy bluesba, a basszust a hüvelykujjával hozta, a magas hangokat az üvegyakkal, közben előre-hátra ringatózott a bárszéken. A pult mögötti Coors neonreklám a szemüvegén és kopasz fején tükröződött.

A nappali törzsvendégek felnéztek az italukból, egy pillanatra abba hagyták a hazudozást, és Slick McCall elvétett egy tuti lökést a biliárdasztalon, amit még életében soha.

És Harcsa Jefferson énekelt, magasan, fülbemászon kezdte, és mélyen, rekedten fejezte be.

Van a parton egy kocsmá, gonosz vénasszony vezetí

Mondom, van a parton egy kocsmá, gonosz vénasszony vezetí

*De ha az ágyába tégedet befektet
Minden szörödöt leperzseli*

És abbahagyta.

– Fel van véve – mondta Mavis. Elővette az olcsó fehér kancsóját, és öntött Harcsa poharába. – Erre a ház vendége.

Ekkor kinyílt az ajtó, napfény vágott át a depresszión, a füstön és a foszladozó blueson, és a mentős Vance McNally lépett be. Letette az adóvevőjét a pultra.

– Nem találják ki, mi történt – mondta úgy általában mindenkinek. – Az a zarándoknő öngyilkos lett.

Moraj futott végig a törzsvendégeken. Harcsa visszatette gitárját a tokba, és fogta a borát. – Korán kezdődik a szomorú nap ebbe a városba, az mán biztos.

– Az mán biztos – ismételte Mavis magas hangon, akár egy acélhiéna.

Valerie Riordan

A depressziósok között a halálozási arány tizenöt százalék. A súlyos depressziós páciensek tizenöt százaléka véget vet az életének. Ezt mutatja a statisztika. Ke-mény számok egy amorf tudományban. Tizenöt százalék.

Val Riordan azóta ismételte magában ezt a számot, amióta Theophilus Crowe felhívta, de ez sem segített, hogy jobban érezze magát Bess Leander halála miatt. Val még sosem veszítette el egyetlen betegét sem. Ráadásul Bess Leander nem is volt olyan súlyos depressziós, nem igaz? Nem tartozott abba a tizenöt százalékba.

Val hátrament a háza végében berendezett rendelőbe, kikereste Bess Leander dosszióját, majd visszatért a nappaliba, és várta Crowe közrendőrt. Legalább ő helybéli, nem a megyeiek egyik embere. Különben is bármikor hivatkozhat az orvosi titoktartásra. Őszintén szólva halvány sejtelve sem volt, hogy Bess Leander miért akaszthatta fel magát. Az a nő egyetlenegyszer járt nála, akkor is

csak fél órát. Val diagnosztizálta, írt neki egy receptet, majd elvette a teljes óra konzultációért járó csekket. Azóta Bess kétszer telefonált, pár percet beszéltek, és Val küldött neki számlát negyedórára felkerekítve.

Az idő pénz. És Val Riordan szerette a szép dolgokat.

Megszólint az ajtócsengő, a Westminster harangja. Val átment a nappalin a márvány előtérbe. Az ajtó rézsútos üveglemezein át sovány, magas alakot látott: Theophilus Crowe. Találkozni még nem találkozott vele, de hallott róla. A férfi három exbarátnője is a páciense volt. Ajtót nyitott.

Crowe farmert, tornacipőt és fekete váll-lapos szürke inget viselt, utóbbi valaha egyenruha lehetett. Megborotválkozott, hosszú szőke haját lófarokba fogta. Jóképű fickó, amolyan Ichabod Crane stílusban. Val arra tippelt, hogy be van szívva. A barátnői beszéltek erről is.

– Dr. Riordan, Theo Crowe – nyújtott kezét.

– Mindenki csak Valnek hív. Örülök, hogy megismerhetem. Jöjjön be – mutatott a nappali felé.

– Én is örülök – tette hozzá Theo, mintha most jutna eszébe. – Kár, hogy ilyen körülmények között. – Megállt a márvány előtér szélén, akárha félne a fehér szőnyegre lépni.

Val elment mellette, és leült a kanapéra.

– Kérem, foglaljon helyet – mutatott a Hepplewhite székekre.

A férfi leült. – Magam sem tudom, miért jöttem, de Joseph Leandernek fogalma sincs, Bess miért tette, amit tett.

– Nem hagyott búcsúlevelet?

– Nem, semmit. Joseph lement reggelizni, és ott találta felakasztva az étkezőben.

Val gyomra meglódult. Eddig nem képzelte el Bess Leander halálát, csupán telefonon hallott szó volt. Körbenézett a szobában, keresett valamit, ami kitörlő a fejéből ezt az éles képet.

– Sajnálom – mentegetőzött Theo. – Ez bizonyára nehéz önnek. Csak azt szeretném tudni, Bess nem mondott-e valamit önnek, amin elindulhatnánk.

Tizenöt százalék, gondolta Val, majd fennhangon azt mondta:

– A legtöbb öngyilkos nem hagy búcsúlevelet. Amikor súlyos lesz a depressziójuk, már nem érdekli őket, hogy mi történik a haláluk után. Egyszerűen csak véget akarnak vetni a fájdalomnak.

Theo bólintott. – Szóval Bess depressziós volt? Joseph azt mondta, kezdett javulni.

Val a szakmai tapasztalatához fordult válaszáért, ugyanis igazából nem diagnosztizálta Bess Leandert, csak felírt neki valamit, hátha attól jobban érzi majd magát.

– A pszichiátriai diagnózis nem mindig egzakt, Theo. Bess Leander esete összetett volt. Az orvosi titoktartás megszegése nélkül csak annyit mondhatok, hogy Bess az obszesszív-kompulzív zavar, azaz a kényszerbetegség határesetje volt. Ezzel kezeltem.

Theo elővett az ingsebéből egy orvosságosüveget, és megnézte a címkéjét.

– Zoloft. Ez nem antidepresszáns? Csak onnét tudom, hogy jártam egy nővel, aki szedte.

Ja, gondolta Val, pontosabban három nővel is jártál, aki ezt szedte.

– A Zoloft olyasmi, mint a Prozac, többféle tünetre javasolható. A kényszeres-rögeszméseknél nagyobb az adag. – Ez az, minél több szakzsargont. A klinikai dumával el lehet kábítani.

Theo megrázta az üveget. – Ezt is túl lehet adagolni? Valahol hallottam, hogy akik ilyesmit szednek, örültségekre képesek.

– Ez nem feltétlen igaz. A Zoloft-hoz hasonló gyógyszereket súlyos depressziósoknak írják fel. A depressziós páciensek tizenöt százaléka öngyilkosságot követ el. – Tessék, kimondta. – Az antidepresszáns egy eszköz, amellyel a pszichiáter segíthet a páciensén. Csakúgy, mint a beszélgetés. Azonban előfordul, hogy az eszközök nem válnak be. Mint minden terápiánál, a harmaduk állapota javul, a harmaduké romlik, a harmaduké ugyanazon a szinten marad. Az antidepresszáns nem csodaszer. – De te úgy teszel, mintha az lenne, Val, mi?

– De azt mondta, hogy Bess Leander kényszeres volt, nem depressziós.

– Nem hallott még olyat, hogy valakinek egyszerre fáj a gyomra és folyik az orra?

– Szóval azt mondja, depressziós volt?

– Igen, depressziós volt, de mellette kényszeres-rögeszmés is.

– Nem lehetséges, hogy a gyógyszer hatására tette?

– Hogy őszinte legyek, azt se tudom, hogy szedte-e a gyógyszert. Megszámolta a tablettákat?

– Ööö, nem.

– A páciensek nem mindig szedik a gyógyszert. Az antidepresszánsokhoz nem kérünk vérképet.

– Értem. Ezek szerint csak a boncolás után fogjuk tudni.

Újabb szörnyű kép villant fel Val elméjében: Bess Leander a boncasztalon. A gyógyítás elevenbe vágó része mindig is sok volt neki. Felállt.

– Bárcsak tudnék segíteni, de Bess Leander soha semmi jelét nem adta, hogy öngyilkos hajlamú. – Ez legalább igaz volt.

Theo vette a célzást, és felállt. – Hát, köszönöm. Elnézést, hogy zavartam. Ha eszébe jut valami, érti, bármi, amit megkönnyíthetné Josephnek...

– Ennyit tudok, sajnálom. – Tizenöt százalék. Tizenöt százalék. Tizenöt százalék.

Val kikísérte.

Az ajtónál Theo feléje fordult. – Még valami. Molly Michon is a betege, ugye?

– Igen. Pontosabban a megyei betege, de kedvezményes áron kezelem, mert az ottani intézmény messze van.

– Szerintem megnézhetné. Reggel megtámadott egy férfit a Bógó Csigában.

– A megyeibe vitték?

– Nem, hazavittem. Lecsillapodott.

– Köszönöm, hogy szólt. Felhívom.

– Akkor én megyek is.

– Mr. Crowe! – szólt utána Val. – Azok a tabletták... a Zoloft erős gyógyszer. Theo megbotlott a lépcsőn, de összeszedte magát.

– Igen, doktornő, rájöttem, amikor láttam az étkezőben lógó tetemet. Majd igyekszem nem megenni a bizonyítékot.

– Viszlát. – Val betette az ajtót, és könnyekben tört ki. Tizenöt százalék. Pine Cove-ban ezeröt száz páciense szedett ilyen vagy olyan antidepresszánt. A tizenöt százalékuk az több mint kétszáz halottat jelentene. Erről szó sem lehet, nem engedheti, hogy még egy betege meghaljon az ő hanyagsága miatt. Ha az antidepresszánsok nem mentik meg őket, talán ő képes rá.